

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. I. C.**, zast. JUDr. Marcelou Vilímkovou, advokátkou se sídlem AK Vilímková Dudák Hrnčír Novotný, s.r.o., Karolínská 661/4, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2013, č. j. 9 Ca 410/2009 - 74, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2002, kasační stížnost. Zároveň stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.; jako důvod tohoto svého návrhu uvedl, že neprodlený výkon a jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

Stěžovatel uvádí, že z provedené obchodní operace získal provizi ve výši 210 000 Kč, není tedy v množnostech stěžovatele z této částky zaplatit daň ve výši 854 281 Kč. Nehledě na penále, které výrazně převyšuje jistinu doměřené daně. To, že žalovaný posoudil platbu A. J. jako nedaňový výdaj, nemá na tuto skutečnost žádný vliv. Posouzení závěrů žalovaného je významné pro vydání rozsudku ve věci samé, nikoli pro vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. Případný neúspěch řízení bude pro stěžovatele a jeho rodinu v každém případě likvidační. Vzhledem k výši svých příjmů není stěžovatel schopen uhradit daň ve výši stanovené žalovaným, od roku 2003 nemá příjmy z podnikatelské činnosti ani ze zaměstnání, příjmy jeho rodiny tvoří příjem z pronájmu bytu (cca 250 tis Kč za rok před zdaněním) a příjem manželky ze závislé činnosti cca 25 tis Kč za měsíc.

Stěžovatel poukazuje na to, že správce daně může kdykoli před skončením řízení o kasační stížnosti přikročit k daňové exekuci; i v případě, když dá soud stěžovateli za pravdu a napadené rozhodnutí zruší, bude pro stěžovatele nemožné dosáhnout uvedení jeho majetku v předešlý stav.

Vzhledem k tomu, že se rozhodnutí nijak netýká třetích osob, nemůže být odložením jeho vykonatelnosti způsobena žádná újma; stěžovateli není ani známo, že by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s veřejným zájmem.

Stěžovatel ke svým tvrzením ničeho nedoložil ani blíže neobjasnil, z jakého důvodu není schopen zajistit příjmy jinak než pronájmem bytu.

Žalovaný k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odkázal na zákonné podmínky, které musí stěžovatel prokázat, nicméně se domnívá, že přiznání odkladného účinku není důvodné.

Podle § 107 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele může přiznat, jsou-li k tomu splněny zákonné předpoklady. Ty definuje pro odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; zároveň musí být splněna podmínka, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Po zvážení argumentů stěžovatele a s přihlédnutím ke zjištěním, která jsou obsahem soudního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud předně zjistil, že stěžovateli nabylo vyhověno v jeho žádosti o přiznání odkladného účinku ani městským soudem – viz usnesení ze dne 15. 2. 2010, č. j. 9 Ca 410/2009 - 33.

Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje názor stěžovatele, že posouzení daňové účinnosti výdajů, které správce daně neuznal, je významné pro vydání rozsudku ve věci samé, tj. rozhodnutí in meritum, nikoli pro vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, nicméně ze soudního spisu byly zjištěny další skutečnosti, které je třeba brát v potaz. Především není pochyb o tom, že stěžovatel v daném období inkasoval od společnosti Falkon Capital, a.s. částku 3 000 000 Kč, tuto rovněž sám uvedl v daňovém přiznání. Dále ze spisu vyplynulo, že v průběhu roku 2005 a 2006 požádal o posečkání daně dle § 60 zákona č. 337/1992 Sb., správce daně žádosti vyhověl a posečkal s placením do 30. 6. 2006; další dvě žádosti do konce roku 2006 byly zamítnuty a o další posečkání daně nebylo požádáno. Vůči stěžovateli není vedeno exekuční řízení, předmětný nedoplatek je zajištěn zřízením zástavního práva na rodinný dům a související parcely.

S ohledem na dikci § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v daném případě neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jakkoli dotklo práv třetích osob. Nicméně i přesto musí soud přihlédnout také ke druhé zákonné

pokračování

podmínce stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., a to, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je v daném případě zájem na vybrání pravomocně uložené daně.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ani následně kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemají. Přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti je tak výjimkou z pravidla. V tomto smyslu je také třeba ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vykládat. To znamená, že i v případě, kdy přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma jiným osobám, musí být újma, jež vznikne navrhovateli výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí, takové intenzity, aby převážila nad veřejným zájmem na výkonu či jiných právních následcích pravomocného rozhodnutí správního orgánu či krajského soudu.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzovaném případě i případné vymáhání dlužné daně nepředstavuje pro stěžovatele takovou újmu, jež by převyšovala veřejný zájem na vybrání daně. Stěžovateli nadto svědčí právní nástroje, jichž může v intencích zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád využít (viz např. ust. § 156 an. cit. zákona).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny; proto Nejvyšší správní soud dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu